

IN MEMORIAM
PETER VAN DRUTEN

18-12-1946 * 26-06-2019

Op 26 juni is Peter van Druten, na een lang ziekbed, overleden.

Peter was gedurende de periode 1990 (EK Aarhus) t/m 2002 (EK Samsun) manager van het Nederlands team en vertegenwoordigde in die hoedanigheid Nederland op vele Wereld-, Europese- en andere kampioenschappen.

Als teammanager stond Peter altijd klaar voor “zijn” sporters en zorgde hij voor een optimale invulling van zaken zoals reis en verblijf. Door zijn inzet, kunde en enthousiasme genoot hij ook veel respect bij officials en delegaties van andere landen. Naast het teammanagerschap vervulde Peter ook jarenlang de rol van speaker op de Dutch Open waar zijn stem luid en duidelijk boven alles uitklonk.

Het taekwondo, de Taekwondo Bond Nederland, (oud) selectieleden, (oud) begeleiders en zijn vele sportvrienden zullen Peter missen.

Wij wensen zijn naaste familieleden veel sterkte toe bij dit verlies.

Bestuur en directie Taekwondo Bond Nederland

Peter met het Nederlands team tijdens het trainingskamp Seoul 1998

Peter met het Nederlands team tijdens de Wereldkampioenschappen 1991 te Athene.

PETER VAN DRUTEN: STEUNPUNT VAN NEDERLANDSE TOPTAEKWONDOKA'S

'Teammanager zijn is net geen hondenbaan'

Zijn naam is Peter van Druten. Je vraagt je wel eens af of eenieder dat wel weet, want steevast wordt hij, door jong en oud, met 'Peet' aangesproken. Het is eigenlijk een overbodig iets om de Hagenaar voor te stellen. Als teammanager bij de Nederlandse sparring-taekwondoteams die naar het buitenland gaan, vormt hij voor velen een begrip. Een man die imponeert. Niet alleen zijn rijzig voorkomen, maar misschien nog meer gezien zijn 'persoonlijke bagage'. En vooral dat laatste is veel en daar maakt de Taekwondo Bond Nederland dan ook bijzonder graag gebruik van. Dankbaar gebruik, mag men wel zeggen, want 'teammanager' is geen functie maar meer een roeping. Je opofferen voor anderen die daardoor weer beter kunnen functioneren of presteren.

Peter van Druten is op de achtergrond altijd aanwezig.

Princiep

Peter van Druten, eind dit jaar komt hij Abraham tegen, bezit de eigenschap om met weinig woorden veel te zeggen. Maar het kan bij hem ook andersom en daarvan maakt hij, in het buitenland, nog wel eens gebruik. Hij put uit een jarenlange ervaring als chef-kok op de handelsvloot. Zeelui staan nu eenmaal met vastere benen op de grond dan een doorsnee iemand. Als teammanager moet je doorzettingsvermogen en body hebben om die dingen te realiseren en te krijgen voor jouw team zoals je denkt dat het goed is. Peter van

Druten: 'Als teammanager ben je eigenlijk een soort manasje-van-alles. Niet dat je daarbij tot in details gaat, maar je moet toch voortdurend de grote lijnen uitzetten en blijven bewaken. Tijdens zo'n toernooi waar je met een team bent, heb je eigenlijk weinig tijd voor jezelf. Meestal ben je dan al vanaf zeven uur 's morgens in de weer en ben je bij als om een uur of elf 's avonds je bed ruikt. Het is vermoeiend, maar daar moet je niet over zeuren, want per slot van rekening doe je dat uit liefde-berij'. Van Druten is reeds vanaf 1990 als teammanager bij de TBN bezig. Hij heeft inmiddels zo'n drie WK's en twee EK's op zijn conduit staan. Maar hoe hij ook verknocht is aan 'zijn' jongens en meiden, zoals hij het zelf uitdrukt, op de EK 1994 in Zagreb zagen ze hem niet. 'Dat was een kwestie van principieel zijn. Ik wil er niet dieper op ingaan; ik kon het niet opbrengen. Ik ben bij het vertrek op Schiphol geweest om hen uit te zwaaien. Ik heb ze allemaal even geknuffeld, want ergens had ik het gevoel dat ik het team in de steek liet. Dat viel me persoonlijk erg zwaar, maar gelukkig konden ze begrip opbrengen voor mijn ingenomen standpunt. Ron Schmitz, die mijn taak toen heeft waargenomen, heeft het daar echter uitstekend gedaan en dat verzachtte bij mij nadien de pijn van absentie'.

Punthoofd

Allang voordat het team naar het buitenland afreist, is Peter van Druten al druk in de weer om zijn zaken voor te bereiden. Hij wil zo weinig mogelijk aan het toeval overlaten. De reis moet zo goedkoop mogelijk gedaan worden; dus uitkijken naar schnabbels. Hotels moeten gereserveerd worden, waarbij gekeken wordt naar de verhouding kwaliteit-prijs. Hij krijgt er juist nog geen punthoofd van, maar dat komt daar soms wel eens ter plaatse voor. Dan wordt het improviseren geblazen. Peter: 'Het overkwam ons eens in New York. Aangesproken was dat ze ons van het vliegveld zouden afhalen. Dat gebeurde mooi niet. Bleek bij het gereserveerde hotel dat onze kamers inmiddels door anderen bezet waren. Dan probeer je het team even ergens te parkeren en ga je maar zelf op onderzoek uit voor andere hotelaccommodatie. Zulke situaties vind ik voor mezelf niet erg maar wel voor het team. Zij moeten maar machteloos afwachten wat het uiteindelijk gaat worden, terwijl ze op

dat moment, na een lange reis, juist naar een verfrissende douche snakken'.

Hondenbaan

Trips naar het buitenland, zoals bij WK's en EK's lijken voor sommigen het summum. Een vergissing volgens Van Druten. De teamdiscipline vereist dat de groep voortdurend bij elkaar blijft. Samen trainen, maar ook samen bij de wedstrijden aanwezig zijn. Je maatje op de mat een hart onder de riem steken. 'Stappen in een vreemd land is er niet bij', zegt Van Druten. 'Wordt er iets gedaan, dan gebeurt dat altijd met het hele team. Het zijn geen uitjes, want per slot van rekening gaat het op kosten van de bond. Er wordt getraind, wedstrijden gedraaid en naar afloop meteen weer naar huis'. Daarna is het voor hem nog niet afgelopen. Dagen nadat de sporters al lang en breed bij moeders thuis hun verhalen verteld hebben, is de teammanager nog bezig met de financiële afwikkelingen en moeten er met de teamleiding nog evaluerende gesprekken plaatsvinden. Peter van Druten wil absoluut niet horen dat het een hondenbaan is of dat hij als piespaaltje fungeert. Dat gaat hem juist te ver. Toch geeft hij toe dat hij wel eens overvogen heeft, zij het dan in 'donkere momenten', er mee te stoppen. Het is dan steeds weer zijn vrouw Corry die hem overhaalt om toch door te gaan.

Sydney 2000

Niet als elke taekwondoka is Van Druten trots dat het taekwondo nu, zij het over vier jaar, Olympisch wordt. Sydney 2000 is ook voor hem iets magisch. Hij droomt ervan. Van Druten: 'Niet dat ik als teammanager daar naartoe kan, want dat is een zaak van het NOC*NSF. Maar ik hoop er toch bij betrokken te worden. Ik heb veel vertrouwen in de huidige lichting junioren en ik verwacht dat zij daar kunnen staan. Dat betekent dat we voorbereidingswedstrijden en trainingskampen moeten organiseren. Kan ik daaraan mijn steentje bijdragen, dan staat er - en dat hoop ik van harte - ook iets waaraan ik heb meegewerkt. Neen, ik sluit niet geheel uit dat ik die Olympische Spelen zal gaan bezoeken'. Eer het echter zover is, dient zich in 1998 het EK Senioren in Nederland aan. Ook daaraan wil de Hagenaar zijn steentje bij

(vervolg op pag. 15)

(vervolg van pag. 13)

dragen. Scoren in eigen land zou prachtig zijn. Hij heeft nog altijd dat goede gevoel van de WK in Athene met de zilveren plakken van Anita van der Pas en Stefan Tapilatu en het brons van Minouschka Thielman en Django Tapilatu. Heerlijk 'Peet' kan er nu nog emotioneel van worden.

Knuffelen

Emotioneel zijn is iets wat Peter van Druten makkelijk kan tonen. Hij zit er niet mee: 'Ik leef altijd enorm mee als iemand van ons team op de mat staat. Heeft hij of zij gewonnen, dan zal ik die knuffelen om mijn waardering te tonen. Maar bij verlies doe ik dat dubbel, want juist dan heeft zo iemand zo'n steuntje extra hard nodig. Zeer zeker in het buitenland zijn we één grote familie en dan moet je dat ook durven uit te dragen'. Een van de minpuntjes aan zijn functie, vindt hij, is dat de TBN wegens de financiën te weinig aan (re)presentatie bij buitenlandse toernooien kan doen. 'Jammer', verzucht hij, 'je voelt je dan soms een echte arme sloeber. Het is me vaker dan eens overkomen dat we, voordat een toernooi begint, bijeenkomsten hebben van de "heads of teams". Dan komen soms teamleiders van arme landen met een presentje voor iedereen en jij hebt niets om terug te geven. Dat is soms wel eens een beetje frustrerend. Daar tegenover staat bij terugkomst dat heerlijke gevoel: alles is goed gegaan. Als die jongens of meiden in de aankomsthal vaak een hand op mijn schouder leggen en zeggen: "Peet, bedankt voor je goede zorgen". Dat is heerlijk en daarom wil je het de volgende keer opnieuw meemaken'.

Pierre Frambach